

MARNO JÁNOS

Rózsa (akvarell)

*Ó, rózsza, te legelső s a végső labirintus
a tűző napon vagy a szikrázó ég alatt,
vajon hány fele nyílhattak volna még utak,
ha nem állok rendre türelmetlenebbül tovább.*

Rózsa (olaj)

*Ó rózsza, te legelső s a végső labirintus
a tűző napon vagy az elborult ég alatt,
vajon hány fele nyílhattak volna még utak,
ha nem állok egyre türelmetlenebbül tovább.*

Reciprok

*Porszem vagyok a világ gépezetében.
Porszemmé vált a világ a gépezetemben.*

Fantomrádió

*A rádió szenvedélybeteg dalt
sugároz, vagy mégsem, mondom a falnak,
már mióta nincs is a szobában
rádió, évek óta, portugál dal
a felejtés pora alatt, szobám,
a szobám pedig néma, mint a hal.
A testem hulla hőmérsékletű.
Mintha vergődne is benne még kicsit,
rémüledékében egy halott alak,
vagy tetszhalott – ha húgomnak hódolván
elszólnám magam: Feltámasztalak!
A húgom pedig énekre fakad,
ajka elszíneződve is telül, és
a torka, torka vörös, mint az iszap.*

Az üres véna

Üres óráiban felfúvódik az ember, mint egy kopott gumibelső, mellyel vigyázni kell. Az ilyen belsőt addig toldozza-foltozza gazdája fiát is a munkába bevonva, míg azt nem mondja a fiú, hogy Elég! És ezzel az eladdig alvó viszály máris életre kapott közöttük, Itt pedig állítsuk meg a hasonlatot, hagyjuk a múlt időt az eljövendő jelenre. Az ember ma kora reggel már arra ébredt, hogy ez a nap csúnyán ki fog rajta fogni, jobban tenné hát, ha tüstént ejtené, és visszabújna sebesen, és még nem sebzetten, abba a rohadt ágyba. S mielőtt bevetné előle valaki a házból. Fiára gondol ekkor, egy másik kontinensre, hol a fiú éppoly elszigetelten él, ahogy ő errefele. S épp elég ok ez is a hirtelen orkánszerű felfúvódásra, mely csaknem eszméletét veszi. A zsigerek művelik, ámde ugyanők nem és nem értik a tréfát. Szenvednek, mint az állat, ha egy másik állat nekilát őt kibelezni. Visszatérve a kopott gumibelső hangulatos hasonlatához: mögötte a történet is ott-e? Egy tegnapi vérvétel, teszem, ahol meglelt ugyan a véna, ám vér az nem jött belőle, csak a vita fejlett ki a nővér és köztünk. Szerintünk önérzetes féreg gyanánt ugrált a kiszúrt érszakasz a tű elől félre, a nővér viszont úgy vélte, csupán egy rugalmas cső-vezeték siklik ki ilyenkor a tű-hegy érintésére, ennyi a valós eseményben, ami tényleg életszerű.